

Súd: Krajský súd Banská Bystrica  
Spisová značka: 5To/76/2023  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6920010573  
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2023  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bc. Viktor Marko, PhD.  
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6920010573.3

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka, LL.M. a sudcov JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a JUDr. Štefana Juhása, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 19. septembra 2023 v Banskej Bystrici odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 11T/94/2020 zo dňa 18. apríla 2023, a takto

### rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušuje rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 11T/94/2020 zo dňa 18. 04. 2023 vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodujúc sám

odsudzuje

obžalovaného A. B., nar. XX. XX. XXXX v Rimavskej Sobote, trvale bytom C. XX, D. E. F.,

podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 51 ods. 1, § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a ukladá obžalovanému probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona súd ustanovuje obžalovanému skúšobnú dobu vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. j) Trestného zákona súd ukladá obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

### odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 11T/94/2020 zo dňa 18. 04. 2023 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že dňa 14. 04. 2020 v čase okolo 18.30 h na mieste verejnosti prístupnom, a to pred vchodom do Hypermarketu Tesco na ulici Cukrovarskej 4983 v Rimavskej Sobote, fyzicky napadol G. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. XXXX/XX, E. F. tak, že ho opakovane udieral päťami a lakťami do oblasti tváre a do oblasti hrudníka, ďalej ho opakovane kopal do oblasti trupu, pričom mu týmto konaním nespôsobil zranenia, ktoré by si vyžiadali lekárske ošetrenie.

Za to bol obžalovanému uložený podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný, ktoré neskôr písomne odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne v podstate tým, že sa odvoláva proti obojmu výrokom uvedeného rozsudku, teda proti výroku o vine ako aj proti výroku o uloženom treste, nakoľko zistený skutkový stav nezodpovedá skutočnosti, skutkové zistenia sú nejasné, neúplné, súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil a odoprel mu jeho právo na spravodlivý proces. Skutok, ktorý sa mu kladie za vinu nespáchal, a ak to tvrdí poškodený G. E. a jeho kamarát I. F., tak nehovorí pravdu. Do trestného spisu nebol dodaný žiadny jednoznačný a spoľahlivo overiteľný dôkaz o tom, ako sa začala potýčka medzi poškodeným a ním, teda kto koho napadol a kto sa voči útokom bránil. Celá potýčka bola vopred vykonštruovaná z pomsty tak, aby mu uškodila. Pravdou je, že poškodený zaútočil na neho po predchádzajúcej slovnej výmene na predajnej ploche OD Tesco, kde mal nemiestne poznámky na neho ako aj na jeho družku, a to tak, že mu dal tzv. hlavičku a ďalej sa ho snažil udierať penou na holenie a päšťami. Z výpovedí svedkov ako aj z kamerového záznamu vyplýva, že ani svedok F., svedok D., ani svedok J. neboli prítomní pri začiatku konfliktu ani pri tom, ako si ho poškodený zámerne našiel v OD Tesco pod zámienkou kúpy jednej peny na holenie (mimochodom tej, s ktorou ho mlátil) a osočoval ho pred jeho družkou a deťmi. V ďalšej časti odvolania poukázal na niektoré výpovede svedkov z prípravného konania, ktoré potvrdili jeho výpoveď, pričom on poškodeného E. nepozná, pred 14. 04. 2020 sa spolu nikdy nerozprávali. Poškodený však poznal jeho, vo svojej výpovedi na poslednom hlavnom pojednávaní uviedol, že pozná aj G. K., bývalého priateľa jeho družky L. B. a uviedol aj vedomosť o tom, že majú medzi sebou konflikt vyplývajúci z ich predošlého vzťahu. Už od momentu, keď mu bolo vznesené obvinenie uvádzal, že ide o vykonštruovaný čin so snahou privodiť mu odsúdenie, naplánované kamarátom poškodeného E. – G. K.. Dôvodne sa domnieva, že poškodeného poslal práve pán K., aby ich napadol a spôsobil mu ťažkosti. Ako inak by poškodený vedel o tom, že mu v čase skutku plynula skúšobná doba podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Ďalej uviedol, že od jeho podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody vedie riadny život, je riadne zamestnaný, stará sa o svoju družku a jej deti, prispieva nemalou mierou na náklady domácnosti a snaží sa zabezpečiť družke pokojné prostredie na výchovu detí, hlavne po negatívnych zážitkoch zo vzťahu s jej bývalým partnerom G. K., z ktorého má ona ako aj jej deti doposiaľ veľký strach. Tiež poukázal na to, že súd sa pri rozhodovaní o jeho vine v odôvodnení napadnutého rozsudku oprel o svedecké výpovede, ktoré učinili svedkovia na hlavnom pojednávaní dňa 22. 11. 2021, ktoré súd vykonal nezákonným spôsobom bez jeho prítomnosti, teda nie je možné na tieto dôkazy podľa jeho názoru prihliadať. Položil si otázku, na čom samosudca založil svoju úvahu o jeho vine, či na tvrdení poškodeného a jeho kamaráta svedka F.? Prečo ignoroval výpoveď jeho družky, svedka D. a J. vykonané na hlavnom pojednávaní, na ktorom bol riadne prítomný? Je zarážajúce, že výpoveď svedkyne B. vyhodnotil sudca za účelovú, ale výpoveď svedka F. akceptoval, aj napriek tomu, že nebolo nijako vyvrátené, že je medzi ním a poškodeným E. priateľský vzťah. Záverom uviedol, že nie je pyšný na svoju minulosť, ale poučil sa a nevyhľadáva žiadne konfliktné situácie. Podrobil sa ambulantnému ochrannému psychiatrickému liečeniu, zaradil sa do spoločnosti, riadne pracuje, žije rodinným spôsobom života a podieľa sa aj na výchove maloletých detí. Poukázal aj na procesné pochybenia pri rozhodovaní o jeho vine, najmä porušenie § 58 Trestného poriadku, pretože žiadna zo zápisníc z hlavných pojednávaní nemá predpísané náležitosti. V zápisnici z pojednávaní sa výpovede vypočutých osôb nenachádzajú, opakovane musel počúvať každú nahrávku z pojednávania a urobiť si vlastné poznámky. Tiež poukázal na porušenie § 58 ods. 3, ods. 4, § 255 ods. 2 a § 269 Trestného poriadku ohľadne hlavného pojednávania zo dňa 22. 11. 2021, ako aj na zbytočné prieťahy v konaní zapríčinené okresným súdom, keď od skutku, za ktorý je stíhaný, uplynuli už viac ako 3 roky. Trest, ktorý mu bol uložený napadnutým rozsudkom, považuje za neprimerane prísny. Prokurátor uviedol, že vo všetkých prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený a navrhol mu uložiť úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 18 až 24 mesiacov. Samosudca vlastne prekročil aj prokurátorom navrhovaný trest a vyjadril svoje pochybnosti, či to nebolo práve z dôvodu, že si dovolil napadnúť jeho trestný rozkaz ako aj jeho nezákonný rozsudok, ktorý bol krajským súdom zrušený a vrátený na opätovné prejednanie a namietal aj jeho možnú zaujatosť. Na

základe vyššie uvedených skutočností preto navrhol, aby krajský súd podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol sám rozsudkom vo veci tak, že ho v zmysle zásady in dubio pro reo oslobodí spod obžaloby.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za dôvodný a správny a preto navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajkyňa obžalovaného na verejnom zasadnutí zotrvala na všetkých skutočnostiach, ktoré uviedla v písomnom odôvodnení odvolania. Podľa jej názoru je obžalovaný nevinný, išlo o vykonštruované konanie zo strany poškodeného a jeho kamaráta F., pričom vychádza z toho, čo predchádzalo samotnému skutku. Navrhla preto, aby krajský súd oslobodil obžalovaného spod obžaloby, alternatívne, ak sa nestotožní s touto argumentáciou, aby uložil obžalovanému spravodlivý trest, za ktorý považuje trest odňatia slobody s podmieneným odkladom, prípadne peňažný trest.

Obžalovaný v rámci verejného zasadnutia uviedol, že súhlasí s tým, čo uviedla jeho obhajkyňa.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. V tejto súvislosti odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovaného je z časti dôvodné.

Krajský súd na úvod konštatuje, že prvostupňový súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a prípadného trestu. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné, logické a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami vo vzťahu k výroku o vine a treste. Okresný súd sa taktiež dôsledne riadil právnym názorom vysloveným krajským súdom v zrušovacom uznesení sp. zn. 5To/86/2022 zo dňa 23. 08. 2022. V podrobnostiach preto krajský súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku (str. 8 – 11), s ktorým sa v plnej miere stotožnil.

Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku, s poukazom na obhajobné námietky obžalovaného krajský súd konštatuje, že výrok o vine obžalovaného zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona nevzbudzuje žiadne dôvodné (rozumné) pochybnosti. Z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní dňa 18. 04. 2023 možno spoľahlivo zistiť, že obžalovaný dňa 14. 04. 2020 na mieste verejnosti prístupnom (pred vchodom do hypermarketu Tesco v Rimavskej Sobote) fyzicky napadol poškodeného G. E..

Vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu na hlavnom pojednávaní krajský súd považuje za potrebné len zhrnúť, že spáchanie skutku okrem výpovede poškodeného G. E., svedka I. F. preukazuje najmä kamerový záznam, z ktorého je zrejmé, že počas celého konfliktu bol aktívnejším práve obžalovaný, ktorý fyzicky útočil na poškodeného, pričom v konflikte pokračoval aj po príchode policajnej hliadky. V tejto súvislosti krajský súd zároveň pripomína, že v zmysle § 278 ods. 1 Trestného poriadku súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu. Obhajobné námietky obžalovaného ohľadne toho, že konflikt vyprovokoval poškodený a napadol ho už v predajnej ploche OD Tesco sú potom irelevantné, keďže predmetom tohto trestného konania bol skutok uvedený vo výroku napadnutého rozsudku.

Možno teda konštatovať, že okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy, ktoré v rámci dokazovania prichádzali do úvahy, tieto náležite v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotil, a dospel bez akýchkoľvek dôvodných pochybností k záveru o vine obžalovaného zo spáchania žalovaného trestného činu. Krajský súd tak nezistil žiadny zákonný dôvod pre to, aby mohol oslobodiť obžalovaného spod obžaloby, keďže je zrejmé, že svojím konaním naplnil všetky obligatórne zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Správne po vykonanom dokazovaní dospel okresný súd k záveru, že je potrebné upraviť skutkovú vetu podanej obžaloby a konanie obžalovaného právne kvalifikovať len ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, a nie aj ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, pretože nebolo preukázané, že by sa počas fyzického konfliktu obžalovaný poškodenému aj vyhrážal tým, že ho zabije.

Zároveň vo vzťahu k výroku o vine je potrebné uviesť, že v prípade, ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, tzn. že ich hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a urobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným v úvahu prichádzajúcim výsledkom, čo však nebol tento prejednávaný prípad. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia. Krajský súd sa preto stotožnil s názorom okresného súdu, že v posudzovanej veci nejde o žiadnu pochybnosť, ale o rozumnú istotu, že obžalovaný A. B. skutok spáchal tak, ako bol ustálený v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Práve naopak, hodnotenie vykonaných dôkazov v prospech obžalovaného by bolo nie len v príkrom rozpore so spravodlivosťou, ale hlavne s pravidlami logického úsudku, keďže krajský súd rovnako ako súd prvého stupňa nemal o vine obžalovaného žiadne rozumné dôvodné pochybnosti. V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Námietky obžalovaného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obžalovaného, svojím obsahom potom nenapĺňa žiadny odvolací dôvod podľa § 321 Trestného poriadku. Všetky vykonané dôkazy totiž tvoria uzavretú reťaz jednotlivých dôkazov, logicky na seba nadväzujúcich, po vyhodnotení ktorých nie je možné prijať iný logický a právny záver, než ten, že vina obžalovaného bola preukázaná.

Vo vzťahu k uloženému trestu a odvolacím námietkam obžalovaného krajský súd konštatuje, že trest uložený okresným súdom je neprimerane prísny. Z odpisu registra trestov obžalovaného je zrejmé, že bol doposiaľ 3 krát súdne trestaný, pričom vo všetkých prípadoch sa na neho hľadí, ako keby nebol odsúdený, keďže došlo k jeho osvedčeniu počas skúšobnej doby. Navyše, oproti pôvodne vydanému trestnému rozkazu a prvému odsudzujúcemu rozsudku v tomto prípade okresný súd ukladal trest už len za jeden trestný čin (teda nie trest úhrnný podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona), preto krajský súd dospel k záveru, že je možné uložiť obžalovanému trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu. Krajský súd preto napravil toto pochybenie a uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, teda v dolnej polovici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, bez zistenia poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Zároveň rozhodol o podmienenom odklade výkonu tohto trestu za súčasného uloženia probačného dohľadu nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe, aby už z jeho strany v budúcnosti nedochádzalo k protiprávnemu konaniu. Krajský súd zároveň ustanovil skúšobnú dobu vo výmere 18 mesiacov. Vzhľadom k tomu, že bol nad správaním obžalovaného uložený dohľad probačného a mediačného úradníka, musel súd obžalovanému uložiť aj niektorú z povinností a obmedzení ustanovených v zákone, pričom dospel k záveru, že vzhľadom na osobu obžalovaného, okolnosti prípadu a predchádzajúce ochranné opatrenie, ktorému bolo uložené v inom trestnom konaní,

bude vhodné uložiť mu povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

Vo vzťahu k ostatným obhajobným námietkam obžalovaného krajský súd už len konštatuje, že v zmysle § 355 ods. 3 Trestného poriadku po zrušení trestného rozkazu samosudca nie je viazaný právnou kvalifikáciou ani druhom a výmerou trestu obsiahnutými v trestnom rozkaze, a rovnako tak v žiadnom prípade nie je viazaný návrhom prokurátora na uloženie trestu v záverečnej reči. Rovnako tak ním tvrdené procesné pochybenia okresného súdu sú bez právnej relevancie, pretože sa týkali hlavného pojednávania zo dňa 22. 11. 2021, pričom krajský súd teraz rozhodoval o odvolaní proti rozsudku, ktorý bol vyhlásený na hlavnom pojednávaní dňa 18. 04. 2023.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v zmysle citovaných zákonných ustanovení po zrušení napadnutého rozsudku vo výroku o treste sám vo veci rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.